

Bir mucizenin içinde geçen bin gün. Çok tuhaf bir korku ve sevgi.

Öğrendiğim ilk şey, bunun başka ilişkilere benzemediği idi. İnsan, çocuk [STRIKEOUT:sahibi] emini olmadan evvel, bunun nasıl bir duygu olduğunu ve nasıl değişeceğini bilmiyor. Çocuksuz yaşayanların dışardan gördükleri *hapsedilmişlik* hali, içerde yok. Tab'an çocukları seven biri değilim, buna rağmen bir saniye bile *olmasaydı hayatım daha iyi olur muydu?* diye düşünmüyor insan.

Hep varmış gibi bir his. Geçmişteki bazı manasız sıkıntılar aklıma geldiğinde, o zamanlar bunların verdiği önemin, evlat sahibi olmak gibi gerçekten önemli sorumluluklardan habersizliğimden kaynaklandığını düşünüyorum. Kafayı *olmak ve olmamakla* bozmuş ve hayatı sıkıntılarıyla tarif edenlere ilaç niyetine *bir çocuk* yazmak lazım.

Bir yandan da, daha önceden yüklenmediğim tarzda bir sorumluluk. Teşekkür eden bir zihin var ve onun hayatı nasıl anlayacağına dair en önemli tesir makamı biziz. Elbet tesirimiz sınırsız değil, ancak bir insanı bedenlen öldürmek gibi zihnen öldürmek de mümkün ve annesaba bu konuda herkesten fazla (ama *mutenahi*) sorumluluk sahibi.

Sınırlı çünkü insan *kişiliğim* dediği kısmının ne kadarının genetikle ilgili olduğuna da görmeden inanmıyor. *Tabula Rasa* lafını uyduran herhalde hiç çocuk görmemişti.

Başka Neler öğrendim?

İnsanların en büyük imtihanının aile ve çocukla olduğu doğru. İnsanlar pek çok saçmalığa ve haksızlığa, çocukları hürmetine katlanıyor ve onlar yüzünden normalde yapmayacakları pek çok kötülüğü ve arsızlığı da yapabiliyor. Dışardan bakınca, *dünya neden bu kadar kötü ve insanlar neden bu kadar aptal* sorularının cevabında, *çocukların* da yeri var.

Çocuğun ebeveyne *neler ettiğini* anlamadan, dünyayı anlamak mümkün değil. Bunu da öğrendim bu bin günde.

Çocuklarla ilgili pratik bilgilerim de gelişti. Alt değiştirmek, yemek yedirmek, oynamak, gezmek gibi normal şartlar altında asla muhatap olmayacağım işleri, bazılarını zevk alarak ama çoğunu da (itiraf edeyim) *vazife* niyetine yaptım.

Bilhassa iki yaşından sonra, çocukların egosunu da, karnı gibi doyurmak gerektiğini öğrendim. İlgi açlığı çeken çocuk bir şekilde bunu doyuruyor. *İlginin kötüsü olmaz* diye bakıyor herhalde. O sebeple anneyi/babayı bağırarak da olsa, ilgi toplamasını sağlayan, bunu hızlı öğreniyorlar.

Şu sıra sabahtan akşama, fırsat bulduğum her an oğluma ne kadar akıllı olduğunu, ne kadar uslu olduğunu, ne kadar iyi olduğunu, ne kadar sevdiğimi söylüyorum. Öyle böyle değil, tekrar tekrar. Ve bariz biçimde, 2 yaş *krizinin* sakinleşmeye başladığını farkediyorum. Yaramazlık yaptığı da mümkün mertebe ilgilenmemeye veyahut ilgisini başka tarafa yönlendirmeye çalışıyorum. Yaptığını

engellemeye çalışmak, ona istediği cinsten bir ilgi sunmak demek, *abur cubur ilgi*. *O kadar kızdığım halde neden hala yapıyor* sorusunun cevabıyla, *bu kadar kilo aldırıldığı halde neden çikolata yiyorum* sorusunun cevabı benzer.

Bir de çocuklar sebep sonuç ilişkilerini anlamıyor, yani *soğuk su içersen hasta olursun* cümlesini *soğuk su iç, hasta ol* diye anlıyorlar ve hem soğuk su içip, hem hasta oluyorlar. *Soğuk su içme* deyince de *abur cubur ilgi* doğuyor. Bir Türk ailesinin önemli takıntılarından soğuk su ve süt konusunu sorun etmemeye çalışarak, gece soğuk süt götürünce ısıttıran ve dondurmaya *fazla soğuk* bulduğu için yemeyen tuhaf bir oğlumuz oldu. Diğer konularda da bu kadar sabırlı olabilsem ne kadar iyi olur.

Çocuk eminliği insanı iletişim konusunda acayip terbiye eden, her an şuurla konuşmayı ve davranmayı şart koşan bir sorumluluk. İlk günlerinden itibaren ne yaptığınızı kaydedip, taklit ediyor. *Beni taklit etme, kendin ol* da demek için de biraz fazla minik. Tek yol insanın kendini düzeltmesi. O da ne kadar zor Allah'ım.

Hasılı, bir çocuğun insanı *aydınlanmaya* bir çok *hoca, guru* ve *şeyhten* daha çok yaklaştırdığını düşünüyorum. Bir otoritesi olmadığı halde, insandan her an şuurla (mindfulness) bekleyen bir imtihan. İnsanların çocukları bırakıp, *büyükleri* takip etmesi büyük talihsizlik.

Bin gün çok hızlı geçti.